

Svenska Vinthundklubben

AFGHANHUND

Rasstandard med kommentarer

Sammanställt av Göran Bodegård, inför Svenska Vinthundklubbens domarkonferens oktober 2012

FCI-nummer 228

Originalstandard 2004-11-09

2004-11-22; engelska

SKK:s Standardkommitté 2005-06-09

Ursprungsland/Hemland: Afghanistan/ Storbritannien

Standardansvar: FCI

FCI-klassifikation: Grupp 10, sektion 1

Användningsområde: Vinthund

Kommentarerna baseras delvis på en sammanställning från ett symposium den 18-19 januari 2003, arrangerat på uppdrag av Sveriges Afghaner.

För symposiet svarade Göran Bodegård, Christina Roséen och Per Lundström. Den förtjänstlista ("Points of merit"- lista) som arbetades fram under symposiet finns med som bilaga, liksom en artikel "Vinthundar - allmänna aspekter". För texten i raskompendiet och tillägg och ändringar svarar Göran Bodegård.

Kompendiet skall användas vid SvVK domarkonferens 26-27 oktober 2012. Kompendiet kommer kompletteras med material från konferensen och finnas tillgängligt i digital form för alla intresserade.

Den exteriöra kvaliteten på afghaner anses ha sjunkit i hela världen de senaste decennierna. Det är delvis beroende på brister i kunskapen hos människor som dömer rasen. Det finns inte någon genväg till kunskapen i just denna ras. Därför är kompendiematerialet omfattande, men för att ge ett mer manuallikande format så har översiktskommentarer (manual) med fet stil infogats och de fördjupande kommentarerna tagits bort i denna version. Det fullständiga kompendiet med fördjupningar kan erhållas som pdf-dokument via mail (goran.bodegard@comhem.se)

Standardtexten är angiven med kursiv stil. Det är alltid standardtexten (kursiv stil) som gäller, även när kommentarerna ger alternativa förslag och synpunkter till standardens formuleringar.

Afghanen är en vinthund och måste således ha de vinthundstypiska särdragen. (se bilaga "Vinthundar – allmänna synpunkter.") Afghanen tillhör den afro-asiatiska vinthundsfamiljen, som också omfattar saluki, sloughi, azawakh m fl. Raserna i den familjen har en annan grundkonstruktion än den anglo-europeiska vinthundsfamiljen (greyhound, whippet, m.fl.) och vinthundarna av urhundstyp (faraohund, podenco m. fl.)

Detta kompendium avser att klargöra vad som gör en afghan till en afghan, och varför afghanen inte är en saluki eller azawakh med lång päls - och än mindre en greyhound eller faraohund i afghanpäls. Likheten till kusunraserna i den afroasiatiska familjen är en utmärkt utgångspunkt för att tydliggöra skillnaderna mellan raserna och därmed tydliggöra kunskapen om de enskilda raserna.

Gällande standard med kommentarer

FCI-standarderna är en översättning av den engelska standarderna, och har en del skillnader till den amerikanska, som gäller i många länder.

Kommentarerna i detta kompendium baserar sig på den diskussion som fördes vid symposiet 2003 där de flesta afghanexperter deltog, men speglar också författarens tolkningar, erfarenheter och uppfattningar. Flera kommentarer är citat ur Espen Enghs raskompendium från 2010. Kompendiets text har granskats av Espen Engh, Lousie Le Pluart (Afghanklubben ordf.) samt Elisabeth Levén (SvVK ordförande). Bilderna i kompendiet (som inte är avsett att på något vis ha någon kommersiell användning) har ställts till förfogande av bl a Åsa Lindholm.

Innehåll	sida	Innehåll	sida
Ursprungsland/hemland	2	Bakställ	12
Bakgrund/ändamål	2	Tassar	12
Helhetsintryck	3	Rörelser	13
Uppförande/karaktär	4	Päls (pälsstruktur)	14
Huvud	5	Päls (färg)	16
Hals	7	Storlek/vikt	16
Kropp	8	Fel	16
Framställ	11	Lista över förtjänster och fel	17

URSPRUNGLAND/HEMLAND

Standardtext:

Användningsområde: Vinthund

FCI-klassifikation: Grupp10, sektion 1 FCI nr 228,

Original standard 2004, FCI standard 2004-11-22 (engelska)

SKK:s standard kommittée 2005-06-09. (Standardkommittén har 2011 arbetat med den nya, något ändrade FCI standarden men senaste versionen är ännu ej tillgänglig).

Kommentar:

Denna formulering finns i alla FCI:s vinthundstandarder. Man saknar här den förklarande informationen att afghanen ursprungligen är en hetsjakthund, sighthound. Lure coursing prov anordnas för rasen som därför kan meritera sig för deltagande i bruks/jaktklass.

BAKGRUND/ÄNDAMÅL

Standardtext:

Afghansk vinthund har urgamla anor och anses härstamma från olika asiatiska vinthundar. Rasen har använts till vakt, vallning och jakt. Vid sekelskiftet (1800-1900) kom de första exemplaren av rasen till England, men den slog inte igenom förrän på 1920-talet. Den är numera synnerligen etablerad och uppskattad som utställnings- och sällskapshund.

Kommentar:

Rasen har sannolikt många raser i sin härstamning, utöver den primitiva asiatiska vinthunden som har satt grundprägel på rastypen.

Eta Pauptit, Van De Oranje Manege afghaner, påpekar i sin bok Memories (1983) att afghanen troligen är resultatet av korsningar av hundar från den afro-asiatiska vinthundsfamiljen och helt andra hundraser av andra typer. Detta kan förklara en del rasspecifika detaljer, men framförallt den typvariation (olika typer) som föreligger inom standardens gränser. Flera auktoriteter (t. ex. Eta Pauptit,) anser också att blandrasbakgrunden förklarar rasens rika genpool som möjliggjort ett kreativt avelsarbete. Detta ursprung kan också ligga bakom den rika färgfloran, och den typiska mentaliteten, med blandningen av värdighet och aktivitet. Det blandade ursprunget uppmanar också uppfödare och domare att se upp med tendenser där styrka blivit grovhet, eller elegansen blivit klenhet. Det finns för övrigt fler afganoider med ovedersäglig afghan släktskap, ännu inte erkända raser i vår världsdel. Rasen jagar i högt gräs, och nyttiggör sin utpäglade resning och sitt svävande steg.

FCI-standarderna inleder med **BRIEF HISTORICAL**: The first Afghans arrived in Britain in the early 1900s and one, called Zardin, won in spectacular style at the 1907 Crystal Palace show in London. The breed is also known as the Tazi, supporting its resemblance to a Russian breed of that name. One of the typical sighthounds of the world, the Afghan - who, as his name implies, comes from the mountains of Afghanistan - is a hunter and will chase if given opportunity. Nowadays also a glamorous show dog which must combine strength and dignity with a long, silky coat as well as having an Oriental expression.

Mycket vacker maskulin hund med den klassiska gulfärgen med svart mask. Helt utan överdrifter, men med påtaglig kvalitet och tydlig sund korrekt konstruktion, väl synlig trots stor vacker päls. Felfinnaren kan tycka att han kunde vara litet kortare och ha en aningen mer horisontell överlinje men om det blir avgörande för domaren så kan han inte rasen tillräckligt bra.

HELHETSINTRYCK

Standardtext:

Rasen skall ge intryck av styrka och värdighet i kombination med fart och kraft. Huvudet skall bäras stolt.

Kommentar:

En annan beskrivning av helhetsintrycket, som också placerar rasen i sitt kynologiska sammanhang, kan formuleras så här:

Afghanen är en vinthund, som tillhör den afroasiatiska vinthundsfamiljen, där också saluki, sloughi och azawak återfinns. Dessa raser har en gemensam grundkonstruktion med rakare linjer och skarpare linjeövergångar än den anglosaxiska vinthundsfamiljen (greyhound, whippet etc). Överlinjen hos de afroasiatiska vinthundarna är plan och rak, och korset skall aldrig vara lägre placerat än manken, dvs att överlinjen skall aldrig falla av.

Afghanen är en förhållandevis kort hund, men skall likväl ha en elegant långlinjighet som skapas av den generösa, stolta, resliga halsen, och bakställets längd, vinklar, svepande linjer och räckvidd. Afghanen täcker mycket mark, och står med vikten tydligt på alla fyra benen. Afghanen får aldrig vara lång, och aldrig lågbent. Detaljer som är väsentliga för rasens typ är uttryck, päls, svans, rörelser och mentalitet.

En afghan står på sina fyra ben. Till och med den mycket rikliga pälsen döljer ej kroppsformen och linjerna. Som bilden visar ser man tydligt de väsentliga detaljerna: Uttryck, päls, svans, resning med hög men harmonisk halsansättning. Generöst bakställe, välbyggd front (elbow well under) med lagom bredd i för bröstet. En afghan får aldrig vara en platt "kuliss". Vi ser givetvis inte de stolta rörelserna på bilden, men anar den typiska mentaliteten.

Dominofärgad hanhund som också står på sina fyra ben, och visar utmärkt detaljkonstruktion och kvalitet – väl synlig trots den stora fina pälsen.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR

Standardtext:

Det österländska eller orientaliska uttrycket är typiskt för rasen. Afghanen ser på och igenom en. Till sättet är den värdig och reserverad med en viss vild obändighet..

Kommentar:

Det rastypiska uttrycket och beteendet är synnerligen viktigt. Afghanen är inte någon "huvudras", men förvisso en "uttrycksras". Brist på uttryck kan knappast förlåtas för de högsta prisnivåerna. Uttrycket beror på huvudets yttre och inre (= mentaliteten), konstruktion och detaljer. Det låter sig inte förklaras i några få ord - handledning och erfarenhet är nödvändigt.

Mentaliteten – attityden – är avgörande för om en medelmåttigt konstruerad afghan faktiskt vinner över hundar med bättre konstruktion och detaljer. Attityden skapar hållning, uttryck, linjer och rörelser. Karaktären och uttrycket blir särskilt tydliga om hunden visar sig med resningen som betingas av en mentalitet som skapar en stolthet i huvudhållningen och kroppsspråk. Den högsta punkten i huvudprofilen är nackknölen och inte nospetsen! Afghanen ser framåt granskande med blicken fäst i fjärran och tittar absolut inte "hundlikt" nerifrån uppåt. Sättet att använda blicken kan ses som tydligt kopplat till ursprungsfunktionen dvs hetsjakt i högt gräs.

HUVUD (SKALLPARTI, STOP, NOSTRYFFEL, NOSPARTI, KÄKAR/TÄNDER)

Standardtext:

Skallparti: Skallen skall vara lång, välbalanserad och inte alltför smal. Den skall vara krönt av en lång hårtofs ("top-knot"). Nackknölen skall vara framträdande.

Stop: Stopet skall vara obetydlig.

Kommentar:

Man saknar i standardtexten ett krav att huvudet måste vara vackert. Det är ett typiskt ädelt torrt vinthundshuvud, med markerad baksalle. Huvudet får aldrig bli för stort, grovt eller för tunnt och litet. OBS - underkäken är viktig! Det skall finnas en haka. Bedömningstekniken av huvudet är inte självklar, utan måste läras.

Standardtext:

Nostryffel: Nostryffeln skall helst vara svart men leverfärg accepteras hos ljusa hundar.

Kommentar:

Nostryffeln skall alltid vara pigmenterad, och naturligen följa hundens genetiska färg. Avblekt (diluted) är principiellt OK, men inte pigmentlöshet (skär).

Standardtext:

Nosparti:

Nospartiet skall vara långt med kraftiga käkar.

Käkar/tänder:

Käkarna skall vara starka med ett jämnt regelbundet och komplett saxbett. Tångbett tolereras.

Kommentar:

"Punishing jaw" är ett uttryck i USA-standard. Nosen är aldrig grov, men definitivt aldrig för tunn eller för kort. Den skall vara vackert utmejslad. Tunn hud som gör ben och ådror synliga. Strama torra läppar. Kraftfulla tänder. Vacker och tydlig haklinje. Nospartiet får inte från sidan ge intryck av en trekantig tårtbit.

En detalj som inte nämns i standarden är "mandarinskäget", ett tunt skägg av glesare långa raka hårstrån (av samma typ som den korrekta svansbehåringen) utgående från sidorna vid nosens mitt och underkäken, aldrig ända fram till nosspetsen. Mandarinskäppet är så obetydligt och tunt att det aldrig skymmer nosens linjer. Mandarinskäppet är typiskt och kan gott premieras som en "quality point". Mycket unga afghaner har oftast polisonger av valppäls, som sträcker sig långt fram på nosens sidor. Likaså kan gamla afghaner bli bepälsade i ansiktet.

Standarden nämner inte något om kinderna, kanske för att det är självklart att ett bra vinthundshuvud aldrig har grova och bulliga kinder. Det förekommer dock grova skallar med kraftiga okbensbågar och kinder, vilka kan döljas av rikligt hårade stora öron.

Utmärkt profil (topknot är nedkammad vilket var vanligt förr)

Mandarinskägg

HUVUD (ÖGON, ÖRON)

Standardtext:

Ögonen skall helst vara mörka, men gyllenbrun färg skall inte betraktas som fel. Ögonen skall nästan vara trekantiga och en aning snedställda uppå, från inre till yttre ögonvrån.

Kommentar:

När vackra ögon har den rätta formen, och är perfekt placerade, så förstärks uttrycket så djupet på färgen blir relativt oviktigt. Svarta ögon utan uttryck är inte eftersträvansvärt. Opigmenterad blinkhinna stör. Blå ögon förekommer teoretiskt, och är allvarligt standardavvikande. Bilden visar mycket vackra ögon hos lugna, eftertänksamma tikar - vildheten kommer med ökad uppmärksamhet.

Två cremefärgade tikar (notera ciseleringen) och en blå hanhund.

Standardtext:

Öronen skall vara ansatta lågt och långt tillbaka samt bäras tätt intill huvudet. De skall vara täckta av lång silkeslen päls.

Kommentar:

Alltför lågt ansatta, slappa platt-öron skapar spanieluttryck. Örats längd betingas av den långa pälsen, inte öronlädret. Örats placering och rörliga mimik ingår i uttrycket.

HALS

Standardtext:

Halsen skall vara lång och stark med stolt buret huvud.

Kommentar:

Halsens ansättning och styrka kan inte bedömas när örat hänger för och döljer. Bedömningstekniken viktig! Klana skorshalsar med "ewe neck"-tendens är allt vanligare. Halsen kan inte bedömas utan att frontens konstruktion inkluderas. Nacken får inte vara klen. "Nape of neck" skall finnas. Ansättningen och resningsviklen skall vara framåt uppåt, men inte tvärt upp som en skorsten.

Notera halsens resning och ansättning och öronen! Den mycket långa halsen stör inte alls balansen, utan ökar kvaliteten och långlinjigheten. Man kan inte se halsansättningen om inte örat lyfts undan. Notera också detaljerna i överlinjen. Onekligen en mycket stilig hund, men finns det något som man skulle vilja ha förbättrat?

Matmössorna visar till vänster en utmärkt hals – och till höger avslöjar en mycket tunn och tvärt isatt hals. Domarens händer skall kunna "se" detta utan hjälp av halsdukar.

KROPP (RYGG, LÄNDPARTI, KORS)

Standardtext:

Rygg

Ryggen skall vara plan, medellång och väl musklad.

Ländparti

Ländpartiet skall vara rakt, brett och ganska kort.

Kors

Korset skall slutta lätt mot svansen. Höftbensknölna skall vara tämligen framträdande och placerade väl åtskilda.

Kommentar:

Afghanen är en förhållandevis kort hund, där överlinjen skall vara plan och horisontell, och inte svagt sluttande mot svansen (manke och höftbensknölar på samma plan). Observera detaljerna i överlinjen: manken, dippen efter manken vid diafragmakotan, den svagt välvda ländryggen, höftbensknölna, och det breda långa svagt sluttande korset. Linjer och proportioner demonstreras tydligast med hunden i rörelse, sedd från sidan, och bilden kan förstöras av överhandling när hunden är uppställd och alltför utsträckt.

Den viktigaste omformuleringen mot tidigare standard är att texten är borta som föreskrev "en överlinje rygglinje som sluttar mjukt mot svansen". Denna missvisande formulering har härskat och har lett till att myten om en önskad sluttande setteröverlinjen. Den uppfattningen är tyvärr väl inbyggd i både utställares och domares uppfattning (och inte minst handlers som översträcker hunden). Detta är något som man inte alls önskar. För att en afghan skall kunna stå med stödet just så typiskt aplikt atletiskt fördelat på sina fyra ben, så är den plana och horisontella överlinjen nödvändig. Av detta följer att de synliga höftbensknölna aldrig är placerade nedanför horisontalplanet genom manken.

Den nya aktuella FCI-standardens har följande formulering: Det är korset som skall vara svagt avfallande, inte hela överlinjen.

Back: Level, moderate length, well muscled. (avser brösttryggen)

Loin: Straight, broad and rather short.

Croup: Falling slightly away to stern. Hipbones rather prominent and wide apart.

Chest: A fair spring of ribs and good depth.

Den illustration som finns i FCI:s och vår standard visar hyggligt vad det handlar om, liksom bilden på den vackra blonda hunden. Notera hur mycket man ser av front- och bakställskonstruktion och tassar, trots pälsrikedom.

Kommentar, forts:

Den horisontellt plana överlinjen (med detaljerna) är karaktäristisk för alla hundarna i den asiatiska familjen, men hos sloughi och azawakh skall höftbensknölna t o m ligga på en nivå något högre än manken.

Afghanens plana överlinje skall uppvisa några typiska detaljer som ger kvalitet

- Manken skall vara markerad.
- Bröstryggen skall vara plan och horisontell.
- Bröstryggen avslutas i en svag dip vid övergången (diafragmakontan Th 7) i ländryggens mycket svaga välvning (betingat av muskler).
- Ländryggen avslutas i höjd med de tydligt synliga brett satta höftbensknölna.
- Överlinjen övergår därefter i det svagt sluttande långa och breda korset.

Detaljerna framhåller skillnaderna till överlinjen i raserna iden anglosaxiska vindhundsfamiljen (greyhound, whippet etc.) Afghanstandarden nämner inte det önskvärda långa korset vilket är olyckligt. Man vill ha synliga höftbensknölar med gott avstånd mellan dem på grund av det breda korset, som också skall vara långt. Detta saknas ofta. Korta kors är speciellt vanliga, och synes ej störa många domare. Plana kors är fult och fel, men mindre vanliga än de för korta och branta korsen.

Fullvuxen hanhund, guld med svart mask. Utmärkta linjer och proportioner, står på sina fyra ben, armbågen väl under hunden, den enorma bakbensräckvidden stör ej balansen och akbensvinklarna är tydliga och hasen låg. Notera för övrigt mandarinskägget.

Bilden visar tydligt hur känslig överlinjen och den spontanta resningen är, för sättet att ställa upp en afghan.

KROPP (BRÖSTKORG)

Standardtext:

Bröstkorgen skall ha tämligen väl välvda revben och gott djup.

Kommentar:

Afghanen skall ha substans, volym och kropp men aldrig vara grov; tunn, platt, kort och grund bröstorg och avsaknad av förbröst är rätt vanliga fel. Bröstbensknappen ger profilen, inte skulderleden.

KROPP (SVANS)

Standardtext:

Svansen får inte vara för kort. Den skall vara lågt ansatt och avsluts med en ring. Svansen höjs när hunden är i rörelse. Behången skall vara glesa.

Kommentar:

Hundvärldens unikaste svans - glest behårad, högt buren i rörelse skapar svansen egentligen bara en vacker linje som genom att den bärs högt balanserar halsens stolthet. Den skall inte bäras in över rygglinjen. Svansen bidrar starkt till rasens särpräglade utseende. Notera att svansen skall vara lågt ansatt i det lätt sluttande korset. Det finns hundar med alltför kort och sluttande kors, också hundar med platt kors.

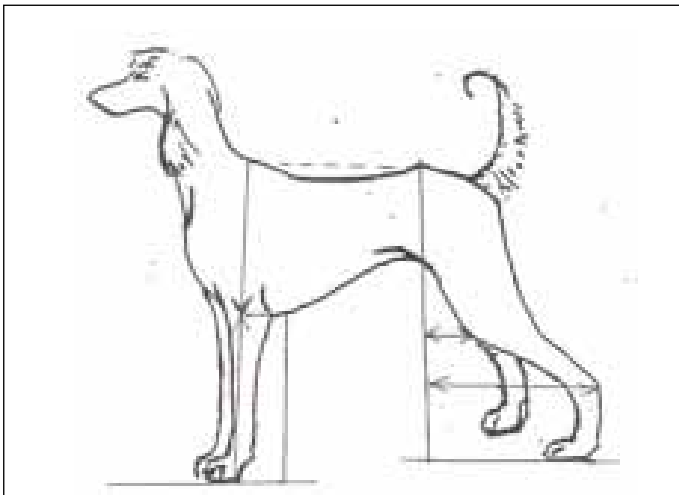

Ung afghan med utmärkt resning och steglängd. Unga afghaner har oftast mer "studs" och "spark" än den mogna hundens fördröjning i steget. Utmärkt svans.

Bilden skall visa perfekt svansbåge och ring hos en ung afghan. Svansansättningen kunde vara litet lägre dock.

FRAMSTÄLL (SKULDERBLAD, ARMBÅGE, MELLANHAND)

Teckningen visar vilka punkter och sträckor man kan använda som referenser. Frontvinkeln som ger "elbow well under" – avståndet armbåge till manken skall aldrig vara längre än armbåge till marken. Tag reda på var armbågen faktiskt sitter på den pälsrika hunden, det syns inte alls alltid. Det fria bakstället som "cover ground" definieras av avstånd knä respektive has, till lodlinjen genom höftbensknölen.

Den klippta afghanen visar utmärkt konstruktion och linjer - notera för övrigt de stora typiska framtassarna (det är en gammal hund, med "valppäls" = "gubbpolisonger" på nosens sidor).

Standardtext:

Framställ:

Frambenen skall vara raka med god benstomme och följa i rak linje med skulderbladen då man ser hunden framifrån.

Skulderbladen skall vara långa, sluttande och väl tillbakalagd. Skulderpartiet skall vara väl musklat utan att verka tungt.

Överarmarna skall vara långa och sluttande.

Armbågarna skall sluta väl mot bröstkorgen och varken vara inåt eller utåtvridna.

Mellanhänderna skall vara långa och fjädrande.

Kommentar:

Benstommen skall vara stark och atletisk, aldrig tung och grov, eller spröd och tunn. Alla vindhundar skall ha bra benhöjd. Kortbenthet (låg benthet) är allvarligt fel. En välkonstruerad, väl tillbakalagda front är en förutsättning för rasens stolta resning.

Afghanen är den afroasiatiska vindhund som har de tydligaste vinklarna i fronten. Vinklarna fram skall harmoniera med vinklarna i bakstället.

Vanliga fel, som döljs av pälsen är; brant skuldra och överarm, framskjutet frontparti, strak mellanhand och för små tassar. Bedömningsteknik: riktpunkterna är skulderbladstoppen - skulder-överarmsvinkeln - armbågen (bild). Det är "elbow well under" som gäller i hög grad. Brant frontparti kommer tillsynes i att frambenen ser ut som stuprör på grund av pälsen, och man ser då oftast inte något av framtassarna.

Det är mycket viktigt att handleden är elastisk och sviktande, annars blir inte rörelserna funktionella och typiska. I standarden omnämns det som "mellanhänderna långa och fjädrande" vilket ju är korrekt, men inte får tillräcklig emfas. Absolut inte en kort brant mellanhand. De förr vanligare plässpeglarna över mellanhanden gjorde detta typiska drag mycket uppenbart. Stuprörspäls som döljer allt, är särskilt olyckligt för frambenens konstruktion.

BAKSTÄLL

Standardtext:

Bakpartiet skall vara kraftfullt. Bakbenen skall vara av mycket god längd från höft till has men relativt korta från has till tass.

Knälederna skall vara väl vinklade och riktade rakt framåt.

Kommentar:

Standardtexten är inte tydlig nog för att beskriva det mycket rassetypiska bakstället, som har vinthundsvärldens mest magnifika räckvidd, och den lägsta ansatta hasen i denna rasfamilj (kanske i hela hundvärlden?). Den generösa fria öppna ansättningen av lårbenet i bäckenet är förutsättningen för räckvidden. Lårbenet och underbenet skall vara av ansevärd längd, och lika långa. Underbenet får absolut inte vara längre än låret (som skall vara brett och muskulöst.) Den mycket korta hasen är alltså ett unikt rastypiskt drag.

Vinklarna i knä och has är uttalade, och lårbenet skall aldrig vinklas in under hunden i stående. Afghanen skall aldrig huka sig i sina bakbensvinklar. Bedömningsteknik: referenspunkterna är höftbensknölar och bäckenets plan - sittbensknölar - knäet och hasvinkeln. Se bilden ovan.

TASSAR

Standardtext:

Framtassarna skall vara starka och mycket stora både på längden och bredden. De skall vara täckta med lång tjock päls. Tårna skall vara välvda och trampdynorna skall sluta väl an mot marken.

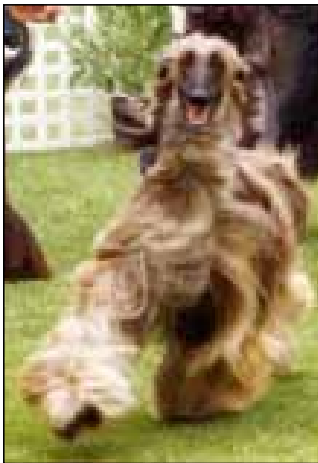
Baktassarna skall vara långa men inte fullt så breda som framtassarna. De skall vara täckta med långt tjock päls.

I hemlandets standard anges att sporrar får avlägsnas.

Kommentar:

Afghanen har de största tassarna av alla vinthundsraser, men det betyder inte att de är platta. Har hunden välkonstruerad front och bakställ, så syns tassarna tydligt. Är fronten för brant, skapar pälsen ett stuprörsframben där framtassen döljs, fast den kan vara av hygglig storlek. De korrekta stora tassarna förankrar hundens fyra ben på det rastypiska sättet i stående. Bedömningsteknik!

RÖRELSER

Standardtext:

Rörelserna skall vara flytande, fjädrande och utpräglat stilfull.

Kommentar:

Standarden är här inte alls tillräckligt beskrivande. Rasen skall ha mycket anslående och säregna rörelser, som inte återfinnes identiska någon annanstans i hundvärlden. Detta borde poängteras i standarden. Travet skall ha en fördröjning i steget, som ger en svävande effekt, utan att vara studsande och ineffektiv. I svävmomentet är alla fyra tassarna i luften. Hunden kommer definitivt effektivt framåt, trots svävmomentet. Frambensrörelserna skall ha en god räckvidd (reach), och bakbenen skall nå långt bak i stegets utsträckta moment. Det specifika rörelsemönstret är resultatet av en genetisk neurologisk funktion, och inte alls enbart beroende av hundens anatomiska konstruktion.

Utmärkta linjer som är väl bibehållna i det vägvinnande steget - utmärkt resning - notera att man inte har studs och avspark hos den vuxna afghanen med de typiska rörelserna.

PÄLS (PÄLSSTRUKTUR)

Standardtext:

Pälsstruktur

Pälsen skall vara lång och av mycket fin struktur på fram- och bakställ, på bröstkorg och på flankerna. Hos vuxna hundar skall pälsen vara kort och tätt åtliggande från skulderpartiet och bakåt längs sadeln.

På huvudet skall pälsen vara lång från pannan och bakåt, med en markerad silkesartig hårtofs ("top-knot") medan pälsen på nospartiet skall vara kort. Öron och ben skall vara väl bepälsade.

Mellanhänder och mellanfötter får ha kort päls ("speglar"). Pälsen måste få utvecklas naturligt.

(FCI-standarden uttrycker detta: Any evidence of clipping or scissoring should be penalized.)

Kommentar:

Pälsen är en av de viktigaste typdetaljerna och ingen annan ras har en sådan päls.

En typisk placering av pälsen är viktigare för silhuetten och typen än stor pälsmängd som definitivt döljer hundens outlines.

Bilden illustrerar vackert hur lite vind – eller hunden i rörelse - formerar den korrekta pälsen så att outlines blir tydliga – kroppsformen dvs vindhunden framgår vackert!

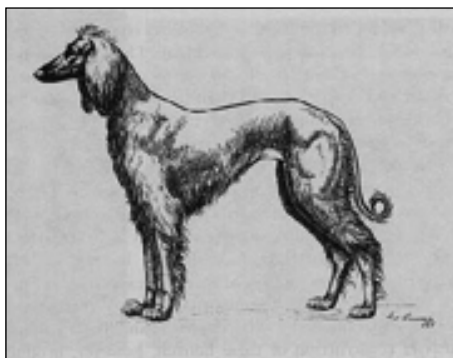
Den unga hunden visar alltid sina outlines tydligt.

En maskulin fullpälsad afghan som vackert visar hur mycket man bl a kan se av benens konstruktion.

För mycket - döljer hunden väl mycket.

För lite men rätt placerad.

Den klippta är mkt väl konstruerad men skäms litet över sin nakenhet.

Absolut inte för litet päls - utmärkt placerad. Notera hur hundens linjer och konstruktioner framträder tydligt med den pälsen - vinklarna och fötterna!

Espen Engh beskriver pälsens placering mycket klagörande: "Ett karaktäristiskt pälsmönster är avgörande för silhuetten och därmed typen: Från skuldran, över manke, rygg och länd över höftbensknölna ned mot sittbensknölna skall hunden ha sadel. I detta parti finns minimalt med underull, men däremot en förhållandevis kort tät päls av täckhår, med tämligen grov struktur. Sadeln kan sträcka sig djupt ned över flanken, utan att detta är felaktigt - tvärt emot anses detta attraktivt av många i rasen". "Lång päls betyder inte ju längre dess bättre, utan lång i motsats till kort. Top knot, öron och ben får gärna ha riklig päls, men kroppspälsen bör framhäva den eleganta silhuetten, och inte vara överdriven på något sätt. En överdriven päls minskar elegansen och vinthundsprägel, sänker tyngdpunkten visuellt, och stör intrycket av högräst hund. Pälsen får aldrig vara ett hinder för rörelserna" (Engh 2010)

Felaktig placering och pälsstruktur (fluffig, alltför mjuk och ullig - egentligen förstörad underull) förekommer, liksom överdrivet vågig (lockig) päls. Gamla afghaner (speciellt tikar) kan få längre mjukare päls i ansiktet.

Denna bild visar hur viktig pälspresentationen är - hunden har ett fantastiskt uttryck och det missar man på g a den då (40 år sedan dominerande presentationen av huvudpälsen - "top knot" är nedkammat och mittbenad - hunden ser grovskallig och rätt enkel ut. Den utmärkta hakan bidrar till känslan av bristande kvalitet fast det borde vara tvärt om. Detta var en av världens bästa afghaner.

Den unga afghanen har en mycket tydlig kontur (outline) på grund av den kortare pälsen stadd i utväxt. Detta visar oftast hundens kroppsformer tydligt, och ser städast och prydligt ut. Den fullt utvecklade pälsen kan skapa en diffusare outline och dölja kroppsformen. Pälsen i ansiktet är hos unghunden (valpen) är av samma typ som kroppshåret, och den naturliga sadeln kommer fram först omkring 12-15 månaders ålder då den mjuka pälsen på ryggen fälls. All frisering och klippning är förbjuden. En framklippt sadel, eller klippt nosparti, och barklippt hals är att betrakta som allvarliga fel. Det händer att det föds korthåriga afghaner, detta förefaller vara en somatisk mutation snarare än familjärt ärftligt (då den korta pälsen är dominant). Korthåriga afghaner är allvarligt otypiska och skall prissättas därefter.

Typisk valppäls.

PÄLS (FÄRG)

Standardtext:

Alla färger är tillåtna.

Kommentar:

Även om alla färger är tillåtna, så är olika former av particolour och skäckighet etc aldrig något önskvärt (tydliggjort i den amerikanska standarden). Dock diskreta vita tår (tassar faktiskt) och vit bröstfläck finns och bör inte generera någon, om det hela inte ger intryck av fläckighet.

Olika varianter av diluted colours förekommer, och är alldeles OK så länge som god pigmentering bibehålles (och god pigmentering är alltså inte alls lika med svart pigmentering). Albino (helvit färg utan något pigment någonstans) är inte en variant av "diluted colours", utan en defekt i denna ras liksom i andra. Alla varianter av diluted colour är inte vanliga hos rasen (t ex choklad är sällsynt men skulle ej bestraffas). Merlefärgen finns inte, och skulle disqualificera om den dök upp.

STORLEK & VIKT

Standardtext:

Mankhöjd:

Idealhöjd för hanhundar 68-74 cm för tikar 63-69 cm.

Kommentar:

Man bör observera att det tidigare tydligt frågades efter stor skillnad mellan hanhund och tik. Könskillnaden är inte enbart en fråga om mankhöjd, givetvis. Avvikelse uppåt i storlek är för närvarande vanligare än nedåt. Många hanhundar idag är betydligt över idealhöjden, och trenden har blivit att en hanhund på 75 cm får omdömet "utmärkt storlek", och en hund på 70 cm bedöms som liten. En för stor hund, kan vara aldrig så pampig, men har ofta inte den korrekta hundens vighet och substans (bröstkorg) och ofta ser den faktiskt hög och platt ut.

FEL

Standardtext:

Fel: Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

Nota bene: Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

Testiklar: Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Kommentar:

Några diskvalificerande fel är ej listade i standarden. Disqualified (tidigare 0 pris) skall alltså tilldelas hundar som har de generella defekter, osundheter och avvikelser som skall disqualificera, och givetvis hundar som är direkt otypiska. Korthåriga afghaner förtjänar diskuteras i detta perspektiv, man strider för deras rättigheter men definitionsmässigt är de otypiska.

SRD/BSI

Afghanen är inte listad i SRD, och man finner vanligen inte typmässiga överdrifter som hotar hälsa och sundhet. Dock finns överdriven tunnhet, som vare sig är typiskt eller sunt.

Presentationsöverdrifter förekommer: för mycket päls, på diverse sätt friserad och klippt päls, liksom felaktig rörelsepresentation av race-art. Skilj sådant som förstör typ och sundhet, från sådant som framhäver kvalitet dock. Överpälning inskränker hundars livskvalitet, och förstör hundarnas linjespel.

Den lista över förtjänster ("Points of merit") som togs fram för rasen vid Sveriges Afghaners symposium 2003 ger de väsentliga dragen för rasens typ och särart. Listan anger prioriteringen av egenskaperna.

1. De rastypiska rörelserna med fördröjt steg i trav vilket ger en svävande men likväl effektiv och energibesparande bild. Ingen annan hundras har sådana rörelser.

2. Helhetsintrycket - Outlines - Grundkonstruktion har de relativt "kantiga" linjerna typiska för denna vinthundsfamiljen tillsammans med alla de sighthound- kvaliteter som en vinthund skall ha. Mentaliteten av värdig distans framträder i resning, hållning och kroppsspråk.

Afghanen skall vara en atletisk, elegant, reslig, stolt hund med stramhet och kraft. Rasen skall trots sina korta kroppsproportioner ha långa linjer som betingas av halsens längd och stolhet i kombination med det fritt ställda bakställets svepande linjer och stora räckvidd. Afghanen skall stå tydligt och stabilt på alla fyra benen och inte ha en tygdpunkt över front partiet.

3. Huvud och uttryck - med dess vinthundstypiska ädelhet och proportioner. Uttrycket skapar en attityd av arrogans, värdighet och vildhet som är unik för rasen och en del av den aristokratiska "sighthound mentaliteten". Uttrycket benämnes som "orientalisk karaktär" och med "fjärrskådande blick". Huvudets torrhet och tunt strama hud, med framträdande ådring och ögonens speciella trekantiga form är kvalitetsdetaljer.

4. Pälsen - skall vara lång och silkeslen och vara placerad så hundens konstitution och anatomi framhävs Den är helst riklig men för stor och felplacerad päls är inte "kvalitet". Den typiska huvudtofsen (topknot) är en quality point och den korthåriga sadeln är obligatorisk; så kallade speglar av kort hår på mellanhandens och hasens framsida är rastypiska detaljer.

5. Överlinjen - Afghanens raka strama överlinje är horisontell och med den markerade manken och ligger på samma horisontalplan som de framträdande höftbensknölna och linjen övergår mjukt i det breda långa korset som är lätt slutande mot svansfästet.

Den raka och samtidigt horisontella överlinjen med sina påtagliga kantiga detaljer ingår likväl i ett elegant familjetypiskt linjespel.

6. Svansen – helt unik för rasen - med kringlan och den stolta svansföringen högt i rörelse.

7. Tassarna - stora och substansfulla; tryggt och stadigt placerade på marken.

8. Bakstället – med generösa skelettdelar, den låga hasen och framförallt den öppna placeringen och generösa räckvidden, som gör att hunden täcker mycket mark.

Fel – som man särskilt skall uppmärksamma

Standarden tar ej upp specifika fel och har inga angivna diskvalificerande fel – utom den allmänna regeln att **"Hund för ej prisbelönas om den är aggressiv eller extremt skygg eller om den har anatomiska defekter som möjligt kan påverka dess hälsa och sundhet."**

Man vill givetvis påminna om att en hunds största fel är brist på förtjänster. Konstruktionen av fellistan är densamma som listan med förtjänster ovan.

1. Avsaknad av vinthundselegans d v s en "bonnighet" och alldaglighet och där detta i kombination med brist på resning och rastypiska "outlines" skapar en helhet av "all-roundhund" iförd afghankostym.

2. Felaktig konstruktion i front och hals - för kort hals, felaktig halsansättning, för smal eller för grov hals. Trång eller vid front med dålig längd på skelettdelarna och dåliga vinklar.

3. Avsaknad av rastypiska rörelser.

4. För tunga eller för tunna hundar. Tung eller tunn benstomme, för mycket och grov substans eller avsaknad av substans som ger den efterfrågade atletiska styrkan.

5. Dåliga proportioner och balans - och då i synnerhet lågställdhet, för lång länd och för kort bröstorg.

6. Huvud utan kvalitet – avsaknad av ådring och mejsling, svag underkäke, grovt och oädelt huvud eller för snipigt och tunt.

7. Rygg utan "detaljer" - dvs. rygg utan tydlig manke och höftbensknölar; vidare en rygglinje som sluttar och inte har ett horisontellt plan mellan manke och höftbensknölar.

8. Bristande könsprägel.

9. Små tassar.

10. Temperaments- och mentalitetsfel. Det reserverat värdiga får inte övergå i en ointelligent skygghet och det vilda får inte övergå i fientlighet och aggressivitet.

11. Låg svansföring i rörelse (under rygglinjen).

12. Förekomst av modenycker (överdriven resning som följd av felaktig konstruktion eller extrem uppvisningsteknik, diverse artificiella trimningar t ex klippta ansikten, sadlar och halsar) och störande pälspresentationer, felaktig rörelsepresentation.